

[Peder Jakobsen.]

produkterne et halvt eller et helt Aar frem i Tiden, er det sikkert nødvendigt, at man har disse forskellige Eksportudvalg til at administrere Salget. Men hvad er det saa, der sker, naar man bliver ved Aar efter Aar at køre videre i den Retning? Saa sker det, at den enkelte Mand, ikke Gennemsnitsmanden, men den enkelte Mand, der har fundet nye Former, nye Baner for den kommende Eksport, han som ser lidt længere frem, end den almindelige Mand til daglig gør, henvender sig til Eksportudvalget, til Landbrugsministeren, eller hvem det er, og siger: jeg øjner en Chance her; jeg fik i Fjor at vide i Udvalget, at et Mejeri kunde eksportere steril Fløde til Sverige; det er ikke et Land, hvorfra man faar daarlige Varer, eller hvis Penge man ikke kan bruge, men det er et Land, hvortil man kan eksportere steril Fløde, som omregnet i Smørpris kan give Landbruget og det danske Samfund en Smørpris paa 15—16 Kr. Men saa blev der lukket af for Manden med den Begrundelse, at Varen var solgt i Forvejen, og naturligvis som ærlig Handelsmand skal man opfylde sine Forpligtelser. Derfor kunde Manden ingen Eksportlicens faa. Derfor er det, jeg siger, at naar man bliver ved at køre videre frem i den samme Skure, og Staten sælger Varer et halvt eller et helt Aar frem i Tiden, og Eksportudvalgene skal administrere Eksporten, som Staten her har gjort, saa lukker man for Forløberne paa de Veje, ad hvilke maaske Landbrugsprodukterne fremtidig skal finde Afsætning.

Det er det, jeg gerne vil gøre opmærksom paa, og derfor vil jeg henstille til den højtærede Landbrugsminister, om han dog ikke frem i Tiden kunde faa det lavet saadan, at private Eksportører, som har et lidt større Udsyn end den almindelige Mand, ikke for at give dem en ekstra Chance eller for at de skal tjene Penge til deres egen Lomme, kan prøve at lægge Eksporten ind i andre Baner, saaledes at vi herhjemme kan blive ved at følge med Udviklingen. Nu har vi i over en Menneskealder solgt f. Eks. vort gode danske lurmærkede Smør i Dritler, men jeg betvivler, at vi i Aarevis fremefter kan blive ved at følge den samme Linie, og jeg betvivler ogsaa, at man kan blive ved at sælge Bacon i halve Sider til England. Jeg tror, man maa finde nye Veje, men der er lukket for den private Mand med Udsyn, hvis han ikke findes inden for de enkelte Eksportudvalg.

I Fjor fik man den Besked, jeg nævnte,

om Smør og Fløde. I Dag holdt det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram en stor Forsvarstale for sit eget Eksportudvalg, men desuagtet møder man Gang paa Gang Kritik ude fra de forskellige Folk, Hestehandlere og Eksportører, som har faaet Henvendelse fra de Lande, de tidligere har haft Forbindelse med, om at faa 100 Heste eller 150 Heste. (Jørgen Gram: Nævn et Tilfælde!). Det skal det ærede Medlem faa i det Udvalg, der bliver nedsat. Naar disse Folk kommer til Eksportudvalget, bliver der sagt: Nej, der er lukket, for Kontingentet udfylder Eksportudvalget.

Og hvordan gaar det med Kartoffeleksporten? Ja, jeg skal ikke fremkomme med Bebrejdelser i Anledning af det, der er sket, men jeg vilde dog tro; at hvis man havde haft private Eksportører, som havde deres Forbindelser ude i Landet, havde de kunnet sælge vore Kartoffler i Vinter til 25 Kr. pr. Td. til Eksport, medens Kartofflerne nu maa sælges til 14—15 Kr., og mange, mange Landmænd maa grave Hundreder af Tønder Kartoffler ned, og saa vil jeg gerne se, hvad de faar for dem. Maaske bliver det Grisene, der skal have dem. Man disponerer jo saadan i sin Bedrift, at man skal sælge for et vist Beløb til et bestemt Tidspunkt, og det er meget uheldigt for de mange Mennesker ud over Landet, som har gravet disse Hundreder af Tønder Kartoffler ned, at de har manglet de Penge, de skulde bruge til at dække Udgifterne med. Jeg vil derfor haabe, at vi i Udvalget kan komme til at drøfte med den højtærede Landbrugsminister; om man ikke kunde komme ind paa at ligestille private Eksportører med Eksportudvalgene, saaledes at de kunde faa Del i Eksporten. Jeg ved udmærket godt, at man skal have Varer i Bytte, og det er heller ikke min Mening, at vi skal sælge los ud af Landet og have alle Slags Tossestreger ind i Stedet for, men Vareindførselscentralen er jo bygget paa, at al Import skal foregaa gennem en Tilbudskontrol. Naar en privat Eksportør, som kan sælge Varer ud af Landet, gaar til Vareforsyningen, forlanges der en Tilbudskontrol, og saa forstaar jeg ikke, at denne private Mand ikke lige saa fuldt kan faa Lov til at eksportere og andre faa den Vare ind i Landet gennem Tilbudskontrollen, som Statens Eksportudvalg ellers giver Manden. Statens Eksportudvalg skaffer nemlig ikke Varerne, de rejser ikke ud og skaffer de rigtige Varer hjem, det er der andre Mennesker, der gør, og derfor forstaar jeg ikke, at den private Eksportør ikke kan blive sidestillet med Statens Eksportudvalg.